

næste Aar, er Arbejderne i den nordlige Del ved Udløbet fra Indfjorden ved det engelske Dige ind i den egentlige Fjord.

Det sidste Ændringsforslag er Nr. 75, Betænkningens Nr. 66. Det angaar Statens Erhvervelse af Hald Egeskov. Dette Spørgsmaal er ikke nyt. Det har saa at sige været paa Dagsordenen i de sidste 4—5 Aar. Jeg skal derfor tillade mig kort at give en Fremstilling af denne Sag. Vi har her i Landet 3 naturhistoriske Foreninger; nemlig Botanisk Forening, Dansk-geologisk Forening og Naturhistorisk Forening. Disse 3 Foreninger nedsatte i 1905 et Udvalg, der har faaet Navnet Udvalget for Naturfredning. Dets Opgave var særlig at søge bevaret for Ødelæggelse eller Udryddelse naturejendommelige Egne og Landskabsformer, særlig saadanne, der staar som et Minde om Fortiden. Det var dette Udvalg for Naturfredning, som allerede i 1909 henledte Ministeriets Opmærksomhed paa, at det vilde være meget ønskeligt, at Hald Egeskov blev bevaret eller fredet som et Naturmindesmærke. Siden den Tid har der været ført Forhandlinger mellem Ministeriet og det nævnte Udvalg og mellem Udvalget og Ejeren, ligesom der har været ført Forhandlinger mellem Ministeriet og Ejeren. Resultatet er blevet en Overenskomst mellem Ministeriet og Ejeren, hvilken Overenskomst nu blot mangler Rigsdagens Sanktion. Den gaar ud paa, at Staten faar overdraget som fri Ejendom et samlet Areal af 195 Tdr. Land Egeskov for en Købesum af 65,000 Kr. Jeg skal endnu her blot tilføje, at Danmark jo i tidligere Tider har været dækket af mægtige Egeskove, der nu næsten ganske er forsvundne. De holdt sig længst i Midtjylland eller paa Grænsen af Heden, men ogsaa der er der nu kun smaa Rester tilbage. Den eneste store, sammenhængende Skov, der endnu findes, er Hald Egeskov, og den er meget ejendommelig. Dersom man en Sommerdag vandrer en Tur gennem denne Skov, faar man et Indtryk, som man sikkert ikke kan faa noget andet Sted i Landet. Skoven bestaar saa godt som udelukkende af Eg, og den har en Underskov af Enebær, der over store Dele af Skoven danner et tæt Krat i Mandshøjde og derover. Det skal være den eneste Skov her i Landet af denne Art, den staar som Minde om Fortidens Skove, og det vilde derfor være højst urigtigt, om denne sidste Egeskov skulde forsvinde. Det er klart, at dersom den ikke bliver erhvervet af Staten, forsvinder den, for Ejeren er selvfølgelig nødt til at udnytte den paa den Maade, han finder fornøftigst, og saa vil

den i Løbet af en eller to Menneskealdrer være erstattet af anden Skovbevoksning. Flertallet har derfor sammen med den højtærede Minister ment, at det vilde være rigtigt, at denne Skov blev erhvervet af Staten. Paa Flertallets Vegne anbefaler jeg med disse Bemærkninger Forslaget og skal hermed foreløbig slutte.

Jacob Christensen: Jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til bl. a. den ærede Ordførers Omtale af Ændringsforslagene under Nr. 4 og 5 vedrørende en Forhøjelse af Statsskovarbejdernes Lønning. Det forekommer mig nemlig, at saaledes som Forslaget er formet, vil det betyde en Maksimumsdagløn, idet der staar „indtil 3 Kr.“ Skønt jeg naturligvis er glad over, at der opføres et Beløb af 13,000 Kr. til en Forhøjelse af de alt for smaa Dagløninger, der saa godt som alle Steder betales til Statens Skovarbejdere, maa jeg dog udtale, at jeg gerne havde set, at dette Forslag havde faaet den samme Affattelse som et lignende Forslag paa Forsvarsministerens Budget, hvor Forhøjelserne gjaldt Minimumsdaglønnen. For Orlogsværftets Arbejdere forhøjedes Minimumsdaglønnen til 4 Kr. 05 Øre og 3 Kr. 50 Øre. Jeg ønsker at høre en Udtalelse af den højtærede Landbrugsminister om, at Forslaget maa forstaas saaledes, at Daglønnen i hvert Fald bør være 3 Kr., det vil altsaa sige, at den forhøjes til 3 Kr. overalt. I øvrigt vil jeg bemærke, at med det lille Beløb, her er stillet til Raadighed, vil man ikke komme vidt, og det glæder mig derfor, at den ærede Ordfører udtalte, at dette kun er en ren midlertidig Foranstaltning, som er nødvendiggjort ved, at man ikke i Ministeriet har kunnet naa at faa udarbejdet Forslaget til en mere gennemgribende Reform vedrørende Skovarbejdernes Lønforhold. Daglønsarbejdet er nemlig langt det mindste, det væsentligste er Akkordarbejdet, og naar Akkordpriserne ikke forhøjes, vil det ses, at den Lønreform, som her gennemføres, ikke faar stor Betydning for Statens Skovarbejdere, saa meget mere som disse helt er undergivne Skovriderens Forgodtbefindende.

Jeg har her et Eksemplar af en kongelig Anordning med instruktorske Bestemmelser for Bestyrelsen af Statsskovene. Den er af saa sen Dato som 11. Marts 1913, og det hedder heri vedrørende Skovarbejdere, Hegnsmand, Skovløbere o. s. v., at det er Skovrideren, der bestemmer Arbejdspriserne, og de er i det hele undergivne Skovriderens Myndighed. Skovrideren kan, kort sagt, bestemme, om de skal arbejde med Dagløn